

והמענה על טענה זו הוא דאלינו בשמים כל אשר חסץ עשה, ויינו, דמכיון שאצ"ו ית' הנה שמים ועש' שמים כנ"ץ, פ"כר, לא רק המשכה האלקות בכ"ץ היא בעש' דוקא, אלא גם הנל"ץ אינו דוקא בשמים וברחוקות, אלא אפי"ף גם במעשה בנפול. והו' ואל"כינו בשמים כל אשר חסץ עשה, דמכיון שאלינו הוא מוכ"ץ ש"א בע"ד משמים וא"ץ בשנה לפ"כר הנה ארוח ענין שבשמים (אל"כינו בשמים), בחי' הנל"ץ נמשך בכ"ץ אשר חסץ עשה, דגם בעש' בנפול ישנו ענין הנל"צים.

וזהו יתי' ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אף יעבדו ואף ישנו, ודוכ"ן הבשכה הוא, וזהו שבזמן הזה הנה העבודה היא באופן שהמעשה הוא העיקר, ולכאורה ענין הכוונה המוחץ ומדוח הוא בהפעל' מ"ם יתי' ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, שיהי' גם אצ"ינו נל"ץ האלקות כמו שהי' אצל האבות שחז' הן המרכבה.

ויתי' רצון שענין זה יומשל גם ברשות הרבים סודר ופרודא שהם עוקמתו בי"ע, ועד שיומשך לעולם העש' הגשמי, עד שיראו בגלוי הענין דיהי' ה' אלקינו עמנו כאשר הי' עם אבותינו, היינו שיהי' נכרת בגלוי מעלת ישראל ונל"ץ האלקות שבהם, דענין זה יתי' אף הנכרי גו' 30, דענינו של ביהמ"ק הוא, שיהי' בגלוי גם לענין העמים, ובגלוי יתי' זה לע"פ, כאשר יראו בגלוי את ענין הנחירה שלמעלה/בשראף, דאחא ברחונו מכל העמים, דעיקר ענין הנחירה הוא בגוף הגשמי דוקא (כראי' בהנ"א 31), וכזה נומא ישנה גם מעלת הנל"צים. דזהו מה שלע"פ יתי' גילוי חרותו של משיח' 32, ענין החורה, ובאופן של רא"י 33, היינו רא"י בעיני בשר ממש, וכוונת שאמשי' שיהי' ענין הא"י, וגם בעיני השכל, אבל לע"פ חז"י מעלת הא"י בעיני בשר דוקא. ואז חז"י דירה זו יתי' בתחתונים, ונגלה כבוד ה' 34, דירה זו יתי' בתחתונים, עד שיהי' זה בגלוי גם לעיני בשר.

30) מליכא א שם, מא. 31) פנ"ט. 32) ראה לק"ח צו י, ב. שער האמות פנ"ו ואילן. ובכ"ם. רמב"ם ח"ל תשובה ע"ט ד"ב. 33) ראה שער האמות שם. ובכ"ם. 34) ישע"מ, ה.

את העצם, השמן עצמו (וכמבאר בענין שמ"י עצ"ה ששמ"י הוא לשון שומן ועסעק' 23, היינו עצם הדבר 24), ואת השמן עצמו מרקים כל"ו מכלי אף כלי. וטעם הדבר הוא, משום שעיקר הונוה שלמעלה היא, שיהי' המשכה העצם בתחתונים דוקא, במעשה בנפול.

וביאור הענין בעומק יותר, הנה הטענה אי' אלקות, יש לפ"שה לא רק על כל"דות ענין המשכה האלקות ע"י עש' גשמי, אלא על דוקא פאחי' מ"ת, פאחי' ביטול הנוירה 24, מ"ם טענת הגוים (הגוי אשר בקרבך) היא, שאין רואים בגילוי ענין המשכה האלקות במעשה כמו שראו אצל האבות. כי האלקות שביעש' הוא בהפעל'. וע"ז בכ"ץ העבודה כוונת הנל"ץ, אין רואים את האלקות שבהם. דבש"מא בענין המוחץ הנה גם אה"ע (והגוי אשר בקרבך) מבינים שאמשך זהו חכמים גדולים שעסקו במושכ"ו וכו', והי' להם השגה באלקות. ובכ"ץ הי' ענין זה בגילוי אצל האבות, שהיהו אצלם העבודה בחשגה אלקות ובמד"ה שכל בנפול אצל האבות, ולכן הי' בגלוי לעיני כל, ועד שאמדו לאברהם: נשיא אלקים ושוב, אמה בתוכנו גו' 26. משא"כ עתה, בומן הנחת והתעלם והסתר על עבודת המוחץ, הנה ע"ז באה טענת הגוים אי' אלקות.

וביאור הענין בעבודה האדם, דהנה בעבודה האדם, אמר, שהגם שיתבונן במות שבדאש לעניני אלקות, מ"ם אי"ז מועץ פעולתו בתאדם, וצ"ד שליש עצמו לאלקות, צוסיג"א דעם ענין זו יד, עד שירגיש בלבו שיהי' זו רצון חושק לאלקות. וזה הי' החדוש דאבות, דג, האבות הן כנגד ג, המוחץ לאלקות. אברהם ויחזק' פועל' אב רם, שכל הנעלם מכל רעיון) יצחק בינה ויעקב דעת, ומזה נמשך אצלם בשלימות גם בענין המדות, ויסע אברם הפירד ונטרעף הנגבה, בחי' רצון ושוב, ענין המס"ג וכו'. ועי"ז הי' גילוי האלקות שבהם בשלימות. אמנם כוונת שליח"ג, ובפרט במונ' הנל"ץ, הנה המעשה הוא העיקר, היינו דעיקר הכוונה העיולה ועיקר החצתה היא בענין המעשה דוקא, משא"כ בענין הונוה המוחץ ומדות, הנה ע"ז יש מניעות ועיכובים והסתרים.

23) ראה לק"א לה"ם פ"י ר"ט. אה"ת זה, ב. אה"ת שמע"צ ע' אחיזי. תמשך חע"ב ח"א ע' חלה. ועוד. 24) ראה סה"מ חז"ל ע' כב"ז-קכח. ובכ"ם. 24א) ראה תחומא וראו סו. שמו"ר פ"ב, ג. 25) חולדות י"ט, רע"ג. 26) חיי שיהי' כנ"ו. 27) אה"ת ל' חז"ל, ב. ובכ"ם. 28) חו"א ר"ס ל' ובכ"ם. 29) ל' י"ב. פ. וראה סה"מ חז"ל שם. סו"ת יתי' ח"א תוס"ת.